

Lin Biao

Rapport till Kinas Kommunistiska Partis nionde nationalkongress

Kongressen inleddes 1 april 1969 och rapporten antogs 14 april. Svenska översättningen gavs ut samma år av det kinesiska Förlaget för utländska språk.

Mao och Lin Biao under 9:e partikongressen

Introduktion

1969 stod Lin Biao (Lin Biao enligt modern stavning) på höjden av sin karriär, vilket bl a tog sig i uttryck i att han vid det kinesiska kommunistpartiets (KKP) 9:e kongress inskrevs som Maos efterträdare i KKP:s partistadgar. Men snart skulle hans stjärna dala och när han och hans familj i september 1971 försökte fly till Sovjetunionen, störtade flygplanet i Yttre Mongoliet och alla dog.

Lin Biaos uppgång och fall hör intimt samman med Kulturrevolutionen, där han som högsta befälhavare för Röda Armén spelade en nyckelroll som garant för att inte allt skulle spåra ur till total anarki. När dessa tjänster inte längre behövdes så falnade hans stjärna.

Lin Biaos öde bidrog till att väcka tvivel om utvecklingen i Kina bland maoister runt om i världen, vilket t ex den f d ledande svenske maoisten Bo Gustafsson påpekar i en artikel från 1977: [Kina efter "de fyra". "Det som skapat tveksamhet är ytterst Lin Biao-affären"](#). Den bidrog också till utvecklingen av den sk MLK-oppositionen 1971-72 (se artiklarna "Till försvar för leninismen" och "Så många frågor" i samlingen [Debatt om Kinas utrikespolitik](#)).

Lin Biaos mest kända arbete är [Leve segern i folkkriget](#) (1965) som är ett försök att sammanfatta Maos syn på "folkkrig". Texten utnyttjades av maoisterna i svenska KFml för att underbygga den "brännpunkts-" och "bit-för-bit"-teori som man ville skulle ligga till grund för De Förenade FML-gruppernas (DFFG) inriktning och det antiimperialistiska arbetet överhuvudtaget. En viktig aspekt av detta var att anti-imperialistisk verksamhet som gällde annat än Vietnam/Indokina ansågs splittra krafterna och därför t o m kunde vara kontrarevolutionär – se [Lärdomar av den svenska Vietnamrörelsen, del 1](#) (avsnittet "Maoistisk ideologi och politik") och [del 2](#) (avsnittet "Brännpunktsteorin och bit-för-bit-teorin").

Martin F.

Kamrater!

Kinas kommunistiska partis nionde nationalkongress är en kongress som kommer att ha ett djupt och vittgående inflytande i vårt partis historia.

Vår nuvarande kongress sammankallas vid en tidpunkt, då den stora proletära kulturrevolutionen, igångsatt och ledd av ordförande Mao personligen, har vunnit en stor seger. Denna stora revolutionära storm har störtat det borgerliga högkvarteret med förrädaren, fiendeagenten och strejkbrytaren Liu Shao-chi i spetsen, avslöjat en handfull förrädare, agenter och makthavande som hårdnackat håller fast vid den kapitalistiska vägen inom partiet, med Liu Shao-chi som högste representant, och krossat deras komplott att återupprätta kapitalismen; den har i hög grad stärkt proletariatets diktatur i vårt land, i hög grad stärkt vårt parti och därigenom skapat fulla politiska, ideologiska och organisatoriska förutsättningar för denna kongress.

I. Om förberedelserna för den stora proletära kulturrevolutionen

Den stora proletära kulturrevolutionen i vårt land är en omfattande och verkligt proletär revolution.

Ordförande Mao har i koncisa ordalag förklarat nödvändigheten av denna stora revolution: ”Den pågående stora proletära kulturrevolutionen är helt nödvändig och kommer alldeles i rätt tid för att befästa proletariatets diktatur, förhindra kapitalismens återupprättande och bygga socialismen.” För att fullt inse denna ordförande Maos vetenskapliga tes, måste vi ha en djup förståelse av hans lära om fortsatt revolution under proletariatets diktatur.

År 1957, kort efter avslutandet av partiets åttonde nationalkongress, lät ordförande Mao publicera sitt stora verk *Om den riktiga behandlingen av motsättningarna inom folket*. Efter sin Rapport till Kinas kommunistiska partis sjunde centralkommittés andra plenum belyste han där allsidigt existensen av motsättningar, klasser och klasskamp under den proletära diktaturens förhållanden, framlade läran om existensen av de två till sin natur skilda typerna av motsättningar i det socialistiska samhället — motsättningarna mellan fienden och oss och motsättningarna inom folket — och framlade den stora teorin om fortsatt revolution under proletariatets diktatur. Som en fyrbåk som kastar sitt sken i alla riktningar upplyser detta verk den socialistiska revolutionens och det socialistiska uppbyggets väg framåt i vårt land och har lagt den teoretiska grundvalen till den pågående stora proletära kulturrevolutionen.

För att mer djupgående inse ordförande Maos stora historiska insatser, fordras det en kort återblick på den internationella kommunistiska rörelsens historiska erfarenheter.

1852 sade Marx: ”Borgerliga historieskrivare har långt före mig framställt den historiska utvecklingen av denna kamp mellan klasserna, och borgerliga ekonomer har klargjort klassernas ekonomiska anatomi. Det nya jag gjorde bestod i att påvisa: 1) att klassernas existens endast är förknippad med bestämda historiska utvecklingsfaser av produktionen; 2) att klasskampen oundvikligt leder till proletariatets diktatur; 3) att denna diktatur själv endast bildar övergången till upphävandet av alla klasser och till ett klasslöst samhälle.” (Marx och Engels, *Brev i urval, kinesiska uppl.*, s. 63). Marx' lära om proletariatets diktatur drog en klar linje som skilde vetenskaplig socialism från utopisk socialism och falsk socialism av alla andra schatteringar. Marx och Engels kämpade i hela sitt liv för läran om proletariatets diktatur och dess förverkligande.

Efter Marx' och Engels' bortgång förrådde nästan alla partier i Andra internationalen marxismen, utom bolsjevikiska partiet under Lenins ledning. I kampen mot revisionismen i Andra internationalen övertog, försvarade och utvecklade Lenin marxismen. Brännpunkten i

kampen var just frågan om proletarietets diktatur. När Lenin vederlade de gamla revisionisterna, påpekade han vid många tillfällen: ”Den som erkänner endast klasskampen är ännu ingen marxist. . . . Marxist är endast den, som utsträcker erkännandet av klasskampen till erkännandet av proletarietets diktatur.” (Lenin, Samlade verk, kinesiska uppl., bd 25, s. 399).

Lenin ledde proletariet i Ryssland till segern i den stora socialistiska Oktoberrevolutionen och till upprättandet av den första socialistiska staten. På grundval av sin stora revolutionära praktik att leda den proletära diktaturen, insåg Lenin faran för kapitalismens återupprättande och klasskampens långvariga natur: ”övergången från kapitalismen till kommunismen omfattar en hel historisk epok. Så länge denna inte är avslutad, bevarar utsugarna oundvikligen hoppet om ett återupprättande, och detta hopp förvandlas till försök till återupprättande.” (Lenin, Samlade verk, kinesiska uppl., bd 28, s. 235).

Lenin påpekade: ”. . . bourgeoisin, vars motstånd tioudubblats genom dess störtande (om än bara i ett land) och vars makt ej blott består i det internationella kapitalets makt, i styrkan och fastheten av bourgeoisins internationella förbindelser, utan även i vanans makt, i småproduktionens makt. Ty av småproduktionen finns det tyvärr ännu mycket kvar i världen, och småproduktionen föder kapitalism och bourgeoisin oavslåtligen, dagligen och stundligen, spontant och i massomfång.” Lenins slutsats var: ”Av alla dessa orsaker är proletarietets diktatur nödvändig.” (Lenin, Samlade verk, kinesiska uppl., bd 31, s. 6).

Lenin påpekade också: ”Den nya bourgeoisin” ”alstras bland våra sovjetiska regeringstjänstemän”. (Lenin, Samlade verk, kinesiska uppl., bd 29, s. 162).

Lenin framhöll att faran för ett återupprättande också kom från den kapitalistiska inringningen: de imperialistiska länderna ”kommer aldrig att försumma ett tillfälle till väpnad intervention, som de uttrycker det, det vill säga till att strypa sovjetmakten”. (Lenin, Samlade verk, kinesiska uppl., bd 31, s. 423).

Sovjetunionens revisionistiska renegat-klick har fullständigt förrått dessa Lenins lysande lärosatser. Från Chrusjtjov Brezjnev, de och deras gelikar är alla makthavande som tar den kapitalistiska vägen och som länge har hållit sig gömda inom Sovjetunionens kommunistiska parti. Så snart de kom till makten, förvandlade de bourgeoisins ”hopp om ett återupprättande” till ”försök till återupprättande”, tillvällade sig ledningen över Lenins och Stalins parti och förvandlade genom ”fredlig evolution” den första staten i världen under proletarietets diktatur till en mörk fascistisk stat under bourgeoisins diktatur.

Ordförande Mao har fört en kamp lika för lika mot den moderna revisionismen med Sovjetunionens revisionistiska renegatklick som centrum och övertagit, försvarat och utvecklat den marxist-leninistiska teorin om den proletära revolutionen och den proletära diktaturen. Ordförande Mao har allsidigt summerat både de positiva och de negativa historiska erfarenheterna av proletarietets diktatur och framlagt teorin om fortsatt revolution under proletarietets diktatur för att förhindra kapitalismens återupprättande.

Redan omedelbart före den kinesiska revolutionens övergång från den nydemokratiska till den socialistiska revolutionen, i mars 1949, klargjorde ordförande Mao i sin rapport till partiets sjunde centralkommittés andra plenum: när proletarietet erövrade den politiska makten i hela landet, kommer huvudmotsättningen inom landet att vara ”motsättningen mellan arbetarklassen och bourgeoisin”. Kärnpunkten i kampen är fortfarande frågan om den politiska makten. Ordförande Mao påminde oss i synnerhet: ”Sedan fienderna med gevär utplånats kommer det fortfarande att finnas fiender utan gevär; dessa kommer med nödvändighet att föra en desperat kamp mot oss, och vi får aldrig se lätt på dessa fiender. Om vi inte nu tar upp och förstår problemet på detta sätt, kommer vi att begå mycket allvarliga misstag.” Ordförande Mao förutsåg den långvariga och komplicerade naturen hos klasskampen mellan proletarietet och bourgeoisin efter upprättandet av proletarietets diktatur och ställde upp för hela partiet den militanta uppgiften att kämpa mot imperialismen, Kuomintang och

bourgeoisin på de politiska, ideologiska, ekonomiska, kulturella och diplomatiska områdena.

I belysning av sjunde centralkommitténs andra plenums beslut och partiets generallinje för övergångsperioden, som formulerats av ordförande Mao, förde vårt parti en intensiv kamp. Fram till 1956 hade den socialistiska omvandlingen beträffande äganderätten till produktionsmedlen inom jordbruk, hantverk och kapitalistisk industri och handel i huvudsak fullbordats. Detta var det kritiska ögonblicket huruvida den socialistiska revolutionen skulle kunna fortsätta framåt eller inte. Med tanke på revisionismens vildsinthet i den internationella kommunistiska rörelsen och den nya tendensen i klasskampen i vårt land påminde ordförande Mao hela partiet i sitt stora verk Om den riktiga behandlingen av motsättningarna inom folket: ”Visserligen har den socialistiska omvandlingen i huvudsak genomförts i vårt land såvitt äganderättssystemet angår... men fortfarande finns det kvar rester av de störtade godsägar- och kompradorklasserna, bourgeoisin finns fortfarande kvar och småborgerskapet har nått och jämnt påbörjat sin egen omdaning.” I det att han vände sig direkt mot den absurda teorin att ”frågan huruvida socialismen eller kapitalismen ska vinna är redan avgjord i vårt land”, som Liu Shao-chi fabricerat 1956, påpekade ordförande Mao i synnerhet: ”Frågan huruvida socialismen eller kapitalismen ska vinna är ännu inte verkligen avgjord.” ”Klasskampen mellan proletariatet och bourgeoisin, klasskampen mellan olika politiska krafter och klasskampen på det ideologiska området mellan proletariatet och bourgeoisin kommer att pågå länge och följa en slingrande väg och tidvis t.o.m. bli mycket häftig.” Det var första gången i den internationella kommunistiska rörelsens teori och praktik, som det uttryckligen påpekades, att efter det att den socialistiska omvandlingen beträffande äganderätten till produktionsmedlen i huvudsak fullbordats existerar det fortfarande klasser och klasskamp, och att proletariatet måste fortsätta revolutionen.

Enligt denna inriktning som ordförande Mao pekat ut ledde det proletära högkvarteret med ordförande Mao i spetsen de breda massorna att fortsätta den stora kampen. Från kampen mot de borgerliga högerelementen 1957 till kampen för att avslöja Peng Teh-huais partifientliga klick vid Lushanmötet 1959; från den stora debatten om partiets generallinje för det socialistiska uppbygget till kampen mellan de två linjerna i rörelsen för socialistisk fostran; kärnpunkten i kampen var frågan huruvida man skulle ta den socialistiska vägen eller den kapitalistiska, frågan huruvida man skulle hålla fast vid proletariatets diktatur eller återupprätta bourgeoisins.

Varje seger för ordförande Maos proletärt revolutionära linje, segern i varje betydande slag partiet igångsatt mot bourgeoisin vanns först när den av Liu Shao-chi representerade revisionistiska linjen, höger eller ”vänster” till formen men höger till innehållet, krossats.

Nu har det bevisats efter undersökningar att Liu Shao-chi så långt tillbaka som under det första revolutionära inbördeskrigets period förrådde partiet, kapitulerade för fienden och tjänstgjorde som fiendeagent och strejkbrytare, att han var en lakej åt imperialismen, den moderna revisionismen och kuomintangreaktionärerna som begick otaliga brott, och att han var den högste representanten för de makthavande som tog den kapitalistiska vägen. Han hade en politisk linje, med vilken han förgäves försökte återupprätta kapitalismen i Kina och förvandla Kina till en koloni åt imperialismen och revisionismen. Han hade också en organisatorisk linje som tjänade hans kontrarevolutionära politiska linje. I många år rekryterade Liu Shao-chi desertörer och värvade avfallingar och samlade ihop ett gäng förrädare, agenter och makthavande kapitalistfarare. De hemlighöll sitt kontrarevolutionära politiska förgångna, skyddade varandra, utförde illdåd i hemligt samförstånd, ryckte till sig viktiga poster i partiet och staten och tog kontroll över ledningen i ett stort antal enheter, från den centrala ledningen ner till det lokala planet, och bildade på så sätt ett underjordiskt borgerligt högkvarter mot det proletära högkvarteret med ordförande Mao i spetsen. I maskopi med imperialisterna, de moderna revisionisterna och kuomintangreaktionärerna spelade de en underminerande roll som USA-imperialisterna, sovjetrevisionisterna och reaktionärerna i olika länder inte kunde

spela.

1939, då det nationella befrielsekriget mot Japan som leddes av ordförande Mao utvecklades kraftfullt, dukade Liu Shao-chi upp sin svarta bok Själv fostran. Kärnan i den boken var förräderi mot proletariatets diktatur. Den nämnde inte alls frågan om att besegra den japanska imperialismen, frågan om hur man skulle kämpa mot kuomintangreaktionärerna och frågan om erövringen av den politiska makten med vapenmakt, denna marxismen-leninismens grundläggande princip. Tvärtom uppmanade den medlemmarna i kommunistiska partiet att skilja sig från den stora revolutionära praktiken för att ägna sig åt sådant som idealistisk "själv-fostran". I själva verket uppmanade den kommunisterna att "fostra sig själva" till underdåniga slavar som böjde knä inför imperialisternas och kuomintangreaktionärernas kontrarevolutionära diktatur.

Efter segern i Motståndskriget mot Japan, just när USA-imperialismen beväpnade Chiang Kai-sheks kontrarevolutionära styrkor för att förbereda en omfattande offensiv mot de befriade områdena, kom Liu Shao-chi fram med den kapitulationistiska linjen att "Kina har trätt in i ett nytt stadium av fred och demokrati", för att tillmötesgå USA-Chiang-reaktionärernas behov och för att motsätta sig generallinjen, som formulerats av ordförande Mao, att "djärvt mobilisera massorna, utöka folkets styrkor, under vårt partis ledning besegra angriparna och bygga ett nytt Kina" och ordförande Maos politik för motståndet mot USA-Chiangreaktionärernas offensiv, att "ge lika gott igen och kämpa för varje tumsbredd jord". Liu Shao-chi predikade sådant som att "huvudformen för kampen i den kinesiska revolutionen har för närvarande gått över från väpnad kamp till en icke-väpnad, massparlamentarisk kamp". Han ville avskaffa partiets ledning över folkets armé, "förena" Åttonde routearmén och Nya fjärde armén, Folkets befrielsearmés föregångare, in i Chiang Kai-sheks "national-armé, och demobilisera ett stort antal soldater ur arbetarnas och böndernas egen armé, som leddes av partiet, i ett fåfängt försök att i grunden likvidera folkets armé, strypa den kinesiska revolutionen och med båda händerna överlämna frukterna av den seger det kinesiska folket vunnit till priset av sitt blod, till Kuomintang.

I april 1949, då Kinesiska folkets befrielsearmé förberedde sig för att gå över Yangtse-floden, omedelbart före den landsomfattande segern i Kinas nydemokratiska revolution, skyndade sig Liu Shao-chi till Tientsin och kastade sig i armarna på kapitalisterna. Han motsatte sig ursinnigt politiken att utnyttja, begränsa och omvandla den privatkapitalistiska industrin, som beslutats av partiets sjunde centralkommittés nyavslutade andra plenum. Han ropade sig hes om att "kapitalismen i dagens Kina befinner sig fortfarande i sin ungdom", att den skulle få "en stor expansion" utan begränsningar och att "den kapitalistiska utsugningen är idag inte ett brott utan en merit". Han smickrade skamlöst borgarklassen och sade att "ju mer de utsuger, desto större blir deras meriter" och höjde den revisionistiska teorin om produktivkrafterna till skyarna. Allt detta gjorde han för att förgäves försöka leda Kina in på den kapitalistiska vägen.

Kort sagt, vid många viktiga historiska vändpunkter i den nydemokratiska och den socialistiska revolutionen motsatte sig Liu Shao-chi-gänget vanvettigt ordförande Maos proletärt revolutionära linje och bedrev kontrarevolutionär komplott- och sabotageverksamhet. Men eftersom de var kontrarevolutionärer kunde deras planer inte undgå att visa sig. När Chrusjtjov kom till makten, och i synnerhet när sovjetrevisionisterna tillsammans med USA-imperialisterna och reaktionärerna i Indien och andra länder igångsatte kampanjer i stor skala mot Kina, blev de än arrogantare.

Ordförande Mao var den förste som förnam faran av Liu Shao-chi-gängets kontrarevolutionära planer. Vid centralkommitténs arbetskonferens i januari 1962 framlade ordförande Mao frågan om att vara vaksam mot uppkomsten av revisionism. Och vid centralkommitténs arbetskonferens i Peitaiho i augusti 1962 och vid partiets åttonde centralkommittés tionde

plenium i september samma år framlade ordförande Mao på ett fullständigare sätt partiets grundlinje för hela socialismens historiska period. Ordförande Mao framhöll: ”Det socialistiska samhället omfattar en avsevärd historisk period. Under denna socialismens historiska period existerar fortfarande klasser, klassmotsättningar och klasskamp, existerar kampen mellan den socialistiska och den kapitalistiska vägen och existerar faran för ett återupprättande av kapitalismen. Vi måste inse denna kamps långvariga och komplicerade natur. Vi måste höja vår vaksamhet. Vi måste genomföra socialistisk fostran. Vi måste förstå och ta itu med frågorna om klassmotsättningar och klasskamp på ett riktigt sätt och korrekt skilja mellan motsättningarna mellan fienden och oss och motsättningarna inom folket och behandla dem på ett riktigt sätt. I annat fall kommer ett socialistiskt land som vårt att förvandlas till sin motsats och degenerera, och det kommer att ske en återgång till kapitalismen. Från och med nu måste vi tala om detta varje år, varje månad och varje dag så att vi kan ha en relativt nykter förståelse av detta problem och ha en marxist-leninistisk linje.” Denna marxist-leninistiska linje som ordförande Mao formulerat är vårt partis livslinje.

Under ordförande Maos ledning utarbetades därefter i maj 1963 Beslut av Kinas kommunistiska partis centralkommitté rörande vissa problem i det pågående arbetet på landsbygden (utkast) (d.v.s. De tio punkterna), där han fastslog partiets linje, principer och politik för rörelsen för socialistisk fostran. Ordförande Mao varnade hela partiet ännu en gång: om man glömmer klasser och klasskamp och om man glömmer proletarietets diktatur, ”då skulle det inte dröja länge, kanske endast några år eller ett decennium, eller högst några decennier, innan det oundvikligen inträffade en hela landet omfattande kontrarevolutionär restauration, det marxist-leninistiska partiet skulle utan tvivel bli ett revisionistiskt parti, ett fascistiskt parti, och hela Kina skulle skifta färg. Kamrater, tänk bara, vilka farliga utsikter!” Ordförande Mao påpekade här tydligare för hela partiet och folket i hela landet faran för kapitalismens återupprättande.

Alla dessa varningar och all denna kamp förändrade inte och kunde inte förändra ett dugg av Liu Shao-chi-gängets reaktionära klassnatur. 1964, i den stora rörelsen för socialistisk fostran, skuttade Liu Shao-chi fram för att undertrycka massorna och skydda de makthavande kapitalistfararna, och han angrep öppet den marxistiska vetenskapliga metoden att göra undersökningar och studier av sociala förhållanden, som ordförande Mao förespråkade, och brännmärkte den som ”föråldrad”. Liu Shao-chi babblade att den som vägrade att genomföra hans linje ”inte var kvalificerad att vara en ledande medlem”. Liu Shao-chi och hans gäng kunde inte längre behärska sitt tålmod i sin iver att återupprätta kapitalismen. I slutet av 1964 sammankallade ordförande Mao en arbetskonferens med centralkommittén, och under hans ledning utarbetades dokumentet Vissa aktuella problem som kommit upp i rörelsen för socialistisk fostran på landsbygden (d.v.s. De tjugotre punkterna). Han fördömde Liu Shao-chis borgerligt reaktionära linje, ”vänster” till formen men höger till innehållet och förkastade Liu Shao-chis absurditeter, sådant som vad han kallade ”sammanflätningen av motsättningarna inom partiet och motsättningarna utom partiet”, ”motsättningen mellan de fyra renligheterna och de fyra orenligheterna”. Ordförande Mao påpekade för första gången otvetydigt att ”Huvudobjektet för den pågående rörelsen är de makthavande inom partiet som har slagit in på den kapitalistiska vägen”. Denna nya slutsats som ordförande Mao dragit efter att ha summerat de historiska erfarenheterna av proletarietets diktatur i Kina och i utlandet rättade kursen i rörelsen för socialistisk fostran och pekade ut inriktningen för den kommande stora proletära kulturrevolutionen.

När vi ser tillbaka på denna periods historia kan vi se att den pågående stora proletära kulturrevolutionen, i vilken de revolutionära massornas hundratals miljoner deltar, absolut inte har ägt rum av en tillfällighet. Den är det oundvikliga resultatet av den långvariga och tillspetsade kampen mellan de två klasserna, de två vägarna och de två linjerna i det socialistiska samhället. Den är ”en stor politisk revolution som förs av proletarietet mot bourgeoisin och

alla andra utsugarklasser; den är en fortsättning på den långvariga kamp Kinas kommunistiska parti och det revolutionära folkets breda massor under dess ledning förde mot kuomintang-reaktionärerna, en fortsättning på klasskampen mellan proletariatet och borgarklassen”. Kinas heroiska proletariat-fattigbönder-lägre mellanbönder, Folkets befrielsearmé, revolutionära kadrer och revolutionära intellektuella, som var beslutna att nära följa den store ledaren ordförande Mao och ta den socialistiska vägen, kunde inte längre tolerera Liu Shao-chi-gängets restaureringsverksamhet. En stor klassbatalj var oundviklig.

Just som ordförande Mao påpekade i ett samtal i februari 1967: ”I det förflutna förde vi kamp på landsbygden, i fabrikena och inom kulturen, och vi genomförde rörelsen för socialistisk fostran. Men allt detta kunde inte lösa problemet, ty vi fann inte en form och ett sätt att öppet, allsidigt och nerifrån mobilisera de breda massorna till att avslöja vår mörka sida.” Nu har vi funnit denna form, och den är den stora proletära kulturrevolutionen. Det är endast genom att mobilisera massornas hundratals miljoner till att fritt vädra sina åsikter, skriva väggtidningar och föra stora debatter, som de förrädare, agenter och makthavande kapitalistfarare som nästlat sig in i partiet, kan avslöjas och deras planer att återupprätta kapitalismen kan krossas. Det är just genom undersökningar med de breda massornas deltagande som de sanna dragen av förrädaren, fiendeagenten och strejkbrytaren Liu Shao-chi som kontrarevolutionär av gammalt märke, bringats i ljuset. Partiets åttonde centralkommittés utvidgade tolfte plenum beslöt att frånta Liu Shao-chi alla hans poster inom och utom partiet och att för alltid utesluta honom ur partiet. Det var en stor seger för massornas hundratals miljoner. På grundval av teorin om fortsatt revolution under proletariatets diktatur har vår store lärare ordförande Mao personligen igångsatt och lett den stora proletära kulturrevolutionen. Det är verkligen sant att den ”är helt nödvändig och kommer alldeles i rätt tid”. Den är ett stort nytt bidrag till marxismen-leninismens teori och praktik.

II. Om förloppet av den stora proletära kulturrevolutionen

Den stora proletära kulturrevolutionen är en stor politisk revolution under den proletära diktaturens förhållanden, som vår store ledare ordförande Mao personligen igångsatt och lett, en stor revolution inom överbyggnaden. Vår målsättning är att krossa revisionismen, återta den del av makten som borgarklassen har tillvällat sig, utöva en alltomfattande proletär diktatur inom överbyggnaden, inklusive kulturens skilda områden, och konsolidera och stärka socialismens ekonomiska grundval för att garantera att vårt land fortsätter framåt med stora steg längs den socialistiska vägen.

Redan vid partiets åttonde centralkommittés tionde plenum 1962 påpekade ordförande Mao: ”För att störta en politisk makt är det alltid nödvändigt att först av allt skapa allmän opinion och utföra arbete på det ideologiska området. Detta gäller såväl för de revolutionära klasserna som för de kontrarevolutionära klasserna.” Dessa ordförande Maos ord träffade Liu Shao-chis kontrarevolutionära revisionistklick på dess ömma punkt. Det enda ändamålet med att de ansträngde sig så för att få greppet över ideologin och överbyggnaden, vansinnigt utövade en kontrarevolutionär diktatur över proletariatet i de olika avdelningar som de kontrollerade och energiskt salubjöd giftiga ogräs, var att skapa allmän opinion som förberedelse för att störta proletariatets diktatur. För att störta dem politiskt måste vi likaså först och främst omintetgöra deras kontrarevolutionära opinion med den revolutionära opinionen.

Ordförande Mao har alltid lagt stor vikt vid kampen på det ideologiska området. Sedan befrielsen av hela landet har han upprepade gånger igångsatt kritik, bl.a. mot filmen Wu Hsuns liv, Hu Fengs kontrarevolutionära klick och Studier av Drömmen i den röda kammaren. Den här gången var det också ordförande Mao som ledde hela partiet att starta offensiven mot de ställningar som Liu Shao-chigänget forskansat sig i för bourgeoisins räkning. Ordförande Mao skrev den berömda essän Varifrån kommer de riktiga idéerna? och

andra dokument, i vilka han kritiserade Liu Shao-chis borgerliga idealism och metafysik, kritiserade avdelningarna inom litteratur och konst under Liu Shao-chis kontroll för att de ”har hittills alltjämt dominerats av 'de döda' ”, kritiserade kulturdepartementet genom att säga ”om det vägrar att ändra sig, borde det omdöpas till departementet för kejsare, kungar, generaler och ministrar, departementet för talanger och skönheter eller departementet för utländska mumier”, och sade att hälsovårdsdepartementet skulle på samma sätt omdöpas till ”hälsovårdsdepartementet för stadsöverherrarna”. På ordförande Maos uppmaning startade proletariatet först revolution inom pekingoperan, baletten och symfonimusiken, områden som av godsägar- och borgarklasserna ansetts vara heliga och okränkbara. Det var en närstrid. Trots Liu Shao-chi-gängets motstånd och sabotage på tusen och ett sätt uppnådde proletariatet äntligen betydande framgångar efter hård kamp. Ett antal lysande förebildliga revolutionära skådespel tillkom och arbetarnas, böndernas och soldaternas hjältegestalter trädde äntligen fram på scenen och dominerade den. Därefter startade ordförande Mao kritik mot Hai Jui avskedas från sin post och andra stora giftiga ogräs, med spjutspetsen direkt riktad mot den revisionistiska klickens näste — den gamla partikommittén i Peking, detta ogenomträngliga och vattentäta ”oberoende kungarrike” under Liu Shao-chis kontroll.

Cirkuläret av den 16 maj 1966 som utarbetades under ordförande Maos personliga ledning fastställde teorin, linjen, principerna och politiken för den stora proletära kulturrevolutionen och blev det stora programmet för hela rörelsen. Cirkuläret kritiserade grundligt ”februarikonceptet” som Liu Shao-chis borgerliga högkvarter kokat ihop för att undertrycka denna stora revolution och uppmanade hela partiet och folket i hela landet att rikta kampudden mot de representanter för bourgeoisin som nästlat sig in i partiet och att särskilt se till att avslöja ”folk som Chrusjtjov” som ”fortfarande trycker i vår närhet”. Det var en stor mobiliseringsorder till folket i hela landet att genomföra en stor politisk revolution. Centralkommitténs kulturrevolutionsgrupp som bildades enligt Cirkulärets beslut har beslutsamt genomfört ordförande Maos proletärt revolutionära linje.

Vägleda av ordförande Maos proletärt revolutionära linje kastade sig de breda revolutionära massorna in i kampen. Vid Pekinguniversitetet sattes en väggtidning upp som svarade på centralkommitténs uppmaning. Väggtidningar för att kritisera de reaktionära borgerliga idéerna spred sig snart överallt i hela landet. Därefter reste sig den ena gruppen rödgardister efter den andra och den revolutionära ungdomen blev modiga banbrytare. Liu Shao-chi-klicken råkade i panik och kastade förhastat fram den borgerligt reaktionära linjen för att hänsynslöst undertrycka de unga studenternas och elevernas revolutionära rörelse. Men detta kunde inte ens ge dem några sekunders andrum i deras dödskamp. Ordförande Mao sammankallade och satt ordförande över partiets åttonde centralkommittés elfte plenum. Plenum antog det programmatiska dokumentet Kinas kommunistiska partis centralkommittés beslut angående den stora proletära kulturrevolutionen (d.v.s. De sexton punkterna). Ordförande Mao satte upp sin väggtidning Bombardera högkvarteret och lyfte upp locket på Liu Shao-chis borgerliga högkvarter. I sitt brev till rödgardisterna framhöll ordförande Mao: rödgardisternas revolutionära handlingar ”ger uttryck åt er indignation över och ert fördömande av godsägarklassen, bourgeoisin, imperialismen, revisionismen och deras lakejer, alla dem som exploaterar och förtrycker arbetarna, bönderna, de revolutionära intellektuella och de revolutionära partierna och grupperna. De visar att det är rätt att göra uppror mot reaktionärerna. Jag uttrycker mitt varma stöd för er.” Senare mottog ordförande Mao vid åtta tillfällen på Tienanmen i huvudstaden sammanlagt 13 miljoner rödgardister och andra revolutionära massor från olika delar av landet, vilket höjde den revolutionära kampviljan hos folket i hela landet. Den revolutionära arbetarrörelsen och bonderörelsen samt de revolutionära kadrens rörelse utvecklades snabbt. Väggtidningarna blev fler och fler som en brand sprider sig över prärien och som tio tusen kanoner avlossas på samma gång; parollen ”Det är rätt att göra uppror mot reaktionärerna” genljöd över hela landet. Striden, i vilken massornas hundratals miljoner bombarderade Liu Shao-chis borgerliga högkvarter, stormade fram.

Ingen reaktionär klass kommer någonsin att av sig själv avträda från historiens scen. När revolutionen berörde den del av makten bourgeoisin ryckt till sig blev klasskampen än skarpare. Efter Liu Shao-chis fall skiftade Liu Shao-chis revisionistklick och dess agenter på olika platser ständigt taktik och kom med sådana paroller som var ”vänster” till formen men höger. till innehållet, som ”misstänk allt” och ”slå ner alla”, i ett fåfängt försök att fortsätta att slå mot många för att skydda sin egen handfull. Dessutom skapade de splittring bland de revolutionära massorna och manipulerade med en del av dem och förde dem bakom ljuset för att skydda sig själva. Men när dessa komplotter omintetgjorts av de proletära revolutionärerna gick de än en gång till vildsint motattack; det var den motström som pågick från vintern 1966 till våren 1967.

Motströmmen var riktad mot det proletära högkvarteret med ordförande Mao i spetsen. Dess allmänna program gick ut på en sak: att stjälp de beslut som antagits av partiets åttonde centralkommittés elfte plenum, ge återupprättelse åt det störtade borgerliga högkvarteret med Liu Shao-chi i spetsen och åt den borgerligt reaktionära linjen som misskrediterats av de breda massorna, och undertrycka och hämnas på den revolutionära massrörelsen. Men denna motström kritiserades allvarligt av ordförande Mao och mötte de breda revolutionära massornas motstånd; till slut kunde den inte hindra huvudströmmen i den revolutionära massrörelsen från dess kraftfulla frammarsch.

Den revolutionära rörelsens upprepade svängningar och omkastningar har fått de breda revolutionära massorna att ytterligare förstå vikten av den politiska makten: huvudorsaken till att Liu Shao-chi-gänget kunde begå illgärningar var att de hade ryckt till sig makten i många enheter och platser från proletariatet, och huvudorsaken till att de revolutionära massorna undertrycktes var att makten där inte låg i proletariatets händer. I en del enheter var det socialistisk äganderätt bara till formen, men i själva verket hade ledningen beslagtagits av en handfull förrädare, agenter och makthavande kapitalistfarare, eller ledningen där låg fortfarande i händerna på de ursprungliga kapitalisterna. Särskilt när de makthavande kapitalistfararna misslyckades med sin plan att undertrycka revolutionen under förevändning att ”ta ett fast grepp om produktionen” och blåste upp den kontrarevolutionära ekonomismens ondskefulla vind, förstod de breda revolutionära massorna ännu bättre att endast genom att ta tillbaka den förlorade makten var det möjligt för dem att totalt besegra de makthavande kapitalistfararna. Under ledning av och med stöd från ordförande Mao och det proletära högkvarteret med honom i spetsen reste sig Shanghais arbetarklass med sina revolutionära traditioner modigt och grep i januari 1967 nerifrån makten från de makthavande kapitalistfararna i stadens gamla partikommitté och folkråd i förening med de breda revolutionära massorna och de revolutionära kadrerna.

Ordförande Mao summerade i rätt tid erfarenheterna från januarirevolutionens storm i Shanghai och uppmanade hela landet: ”Proletära revolutionärer, förena er och grip makten från den handfull makthavande inom partiet som slagit in på den kapitalistiska vägen!” Senare utfärdade ordförande Mao också instruktionen ”Folkets befrielsearmé bör stödja de breda vänstermassorna”. Han fortsatte med att sammanfatta erfarenheterna från provinsen Heilungkiang och andra provinser och städer, fastslog principerna och politiken för att upprätta revolutions-kommittéer, som bygger på en revolutionär treenighet omfattande-representanter för de revolutionära kadrerna; representanter för Folkets befrielsearmé och representanter för de revolutionära massorna, och förde på så sätt kampen för makterövringen i hela landet vidare.

Kampen mellan proletariatet och borgarklassen för erövring och återerövring av makten var en kamp på liv och död. Under ett år och nio månader, från januarirevolutionens storm i Shanghai 1967 till upprättandet av revolutionskommittéerna i Tibet och Sinkiang i september 1968, ägde upprepade politiska kraftmätningar rum mellan de två klasserna och de två linjerna, en häftig kamp mellan de proletära idéerna och de icke-proletära idéerna utkämpades

och en ytterst komplicerad situation uppstod. Just som ordförande Mao har påpekat: ”I det förflutna kämpade vi i norr och söder; det var lätt att utkämpa sådana krig. Ty fienden var uppenbar. Den pågående stora proletära kulturrevolutionen är mycket svårare än det slags krig.” ”Problemet är att de som begår ideologiska fel är sammanblandade med dem, vilkas motsättning med oss är den mellan fienden och oss, och för en tid är det svårt att skilja dem emellan.” Men tack vare ordförande Maos kloka ledning övervann vi äntligen denna svårighet. På sommaren 1967 gjorde ordförande Mao en inspektionstur norr och söder om Yangtse-floden och gav ytterst viktiga instruktioner. Han vägledde de breda revolutionära massorna att steg för steg skilja motsättningarna mellan fienden och oss från motsättningarna inom folket och att ytterligare förverkliga den revolutionära stora alliansen och den revolutionära treenigheten, och ledde dem som hade småborgerliga idéer in på den proletära revolutionens bana. Som ett resultat härav var det bara fienden som bragtes i förvirring under kampens lopp medan de breda massorna härdades.

Den handfull förrädare och agenter, oreformerade godsägare, rikbönder, kontrarevolutionärer, dåliga element och högerelement, aktiva kontrarevolutionärer, borgerliga karriärer och dubbelspelare som hållit sig gömda bland massorna, avslöjade sig inte förrän klimatet passade dem. På sommaren 1967 och våren 1968 blåste de åter upp en reaktionär ond vind för återupprättelse både från höger och från den extrema ”vänstern”. De riktade spjutspetsen mot det proletära högkvarteret med ordförande Mao i spetsen, mot Folkets befrielsearmé och mot de nyupprättade revolutionskommittéerna. Samtidigt hetsade de massorna till inbördes strider och organiserade kontrarevolutionära komplottklickar i ett fåfängt försök att återta makten från proletariatet. Men som sin hövding Liu Shao-chi avslöjades till slut denna handfull dåliga människor. Detta var en betydande seger för den stora proletära kulturrevolutionen.

III. Om det samvetsgranna genomförandet av kamp-kritik-omvandlingen

Som i alla andra revolutioner är den grundläggande frågan i denna stora revolution inom överbyggnaden frågan om den politiska makten, frågan i vilken klass' händer ledningen ska ligga. Upprättandet av revolutionskommittéer i alla provinser, städer och autonoma områden i hela landet (utom provinsen Taiwan) markerar att denna revolution har vunnit en stor och avgörande seger. Men revolutionen är ännu inte avslutad. Proletariatet ska fortsätta framåt, ”samvetsgrant genomföra kamp-kritik-omvandlingen” och föra den socialistiska revolutionen inom överbyggnaden till slutet.

Ordförande Mao påpekar: ”Kampkritik-omvandlingen vid en fabrik går i stort genom följande stadier: upprättande av revolutionskommitté med treenighet; masskritik och massfördomande; rening av klassleden; konsolidering av partiorganisationen; och förenkling av administrationen, förändring av orimliga regler och föreskrifter och nersändande av kontorspersonal till verkstäderna.” Vi måste handla i enlighet med ordförande Maos instruktion och slutföra dessa uppgifter djupgående, noggrant, stadigt och rationellt i varenda fabrik, varenda skola, varenda folkkommun och varenda enhet.

Ställd inför tusen och åter tusen uppgifter måste en revolutionskommitté ta ett fast grepp om det grundläggande: den måste sätta det levande studiet och tillämpandet av maotsetungtänkandet framför allt annat arbete och låta maotsetungtänkandet ha befälet i allt. Under flera årtionden har ordförande Maos tänkande hela tiden visat riktningen i revolutionen för hela partiet och folket i hela landet. Men på grund av att Liu Shao-chi och hans pack kontra-revolutionära revisionister blockerade ordförande Maos instruktioner var det svårt för de breda revolutionära massorna att direkt höra ordförande Maos röst. Stormen av denna stora revolution har krossat ”demonernas palats”, stora som små, och gjort det möjligt för ordförande Maos tänkande att direkt nå de breda revolutionära massorna. Detta är en stor

seger. Att maotsetungtänkandet har spridits så omfattande i ett stort land med en befolkning på sju-hundra miljoner människor är den största framgången i denna stora proletära kultur-revolution. I den stora proletära kulturrevolutionen har hundratals miljoner människor alltid med sig Citat ur ordförande Mao Tsetungs verk och studerar och tillämpar den samvetsgrant. Så snart en ny instruktion av ordförande Mao publiceras, propagerar de den genast och går genast till aktion. Denna ytterst värdefulla stil måste vi behålla och hålla fast vid i fortsättningen. Vi bör djupgående utveckla massrörelsen att på ett levande sätt studera och tillämpa maotsetungtänkandet och fortsätta att driva olika slags studiekurser i maotsetungtänkandet väl. Vi ska verkligen förvandla hela vårt land till en stor skola i maotsetungtänkandet enligt ordförande Maos Sjundemajinstruktion av år 1966.

Alla revolutionära kamrater måste ha klart för sig att klasskampen på de ideologiska och politiska områdena ingalunda kommer att upphöra. Kampen mellan proletariatet och bourgeoisin kommer absolut inte att försvinna för att vi har tagit makten. Vi måste fortsätta att hålla den revolutionära masskritikens fana högt och använda maotsetungtänkandet för att kritisera bourgeoisin, revisionismen och alla slags felaktiga idéer, från höger eller från den extrema ”vänstern”, som strider mot ordförande Maos proletärt revolutionära linje, och kritisera den borgerliga individualismen och ”teorin om många centra, d.v.s. om inget centrum”. Vi måste fortsätta misskreditera sådana absurditeter som kompradorfilosofin av servilitet inför utlandet och filosofin om att krypa efter i snigelfart som förrädaren, fiende-agenten och strejkbrytaren Liu Shao-chi salubjudit, och solitt förankra ordförande Maos idé om ”oavhängighet, självständighet och självtillit” bland de breda lagren av kadrer och de breda massorna, för att försäkra oss om att vår sak kommer att fortsätta framåt i den riktning som ordförande Mao pekat ut.

Ordförande Mao påpekar: ”En revolutionskommitté ska utöva en enhetlig ledning, slå sönder den mångskiktade administrativa apparaten, ha 'färre men bättre trupper och enklare förvaltning' och organisera sig till en revolutionerad ledande grupp som är förbunden med massorna.” Det är en grundprincip som stimulerar överbyggnaden till att än bättre tjäna sin socialistiska ekonomiska grundval. Den mångskiktade administrativa apparaten som är skild från massorna, den skolastik som undertrycker och hämmar massornas revolutionära initiativkraft, godsägar- och borgarklassernas stil att gå in för pompa och ståt och att hålla på formaliteter, allt detta underminerar socialismens ekonomiska grundval och är till fördel för kapitalismen och till skada för socialismen. Statliga maktorgan på olika nivåer och andra organisationer måste enligt ordförande Maos instruktioner knyta nära band med massorna, först och främst med den grundläggande delen av massorna, arbetarklassen och fattigbönderna-lägre-mellanbönderna. Både gamla och nya kadrer måste ständigt sopa bort byråkratins damm och får inte skaffa sig ovanan att ”uppträda som byråkrater och överherrar”. De måste hålla fast vid sparsamhet i att göra revolution, sköta alla socialistiska företag med flit och sparsamhet, motsätta sig extravagans och slöseri och vara på sin vakt mot bourgeoisins angrepp med sockermantlade kulor. De måste upprätthålla systemet med kadrernas deltagande i kollektivt produktionsarbete. De måste sörja för folkets massors välfärd. De måste, som ordförande Mao lär, personligen bedriva undersökningar och studier, ”dissekera” en eller några ”sparvar” och ständigt summera erfarenheterna. De måste ofta göra kritik och självkritik och i enlighet med de fem krav på revolutionens efterträdare som ordförande Mao har ställt upp ”bekämpa självskhet, kritisera revisionism” och samvetsgrant omvandla sin världsåskådning.

Folkets befrielsearmé är den starka stöttepelaren för proletariatets diktatur. Ordförande Mao har upprepade gånger påpekat, att ur marxismens synpunkt är statens huvudsakliga beståndsdel armén. Kinesiska folkets befrielsearmé, grundad och ledd av ordförande Mao personligen, är arbetarnas och böndernas egen armé, proletariatets armé. Den har gjort stora historiska bedrifter i kampen för att störta de tre stora bergen, imperialismen, feodalismen och byråkrat-

kapitalismen, i kampen för att försvara fosterlandet, i kampen mot USA-imperialismens aggression och för hjälp åt Korea och i kampen för att tillintetgöra imperialisternas, revisionisternas och reaktionärernas angrepp. I den stora proletära kulturrevolutionen har ett stort antal befäl och soldater deltagit i arbetet med ”tre stöd och två militära ting” (stöd åt industri, jordbruk och de breda vänstermassorna, militär kontroll och militär och politisk träning), och representanter för armén har deltagit i treenigheten; därigenom har de härdat sig i klasskampen, skaffat sig ännu närmare förbindelser med massorna, främjat det ideologiska revolutionerandet av armén och gjort nya insatser för folket. Detta är också den bästa krigsberedskapen. Vi måste föra vidare den ärorika traditionen att ”stödja regeringen och omhulda folket” och ”stödja armén och omhulda folket”, stärka enheten mellan armén och folket, stärka uppbyggandet av milisen och försvaret och göra allt vårt arbete ännu bättre. Under de gångna tre åren har förrädarna, agenterna, de förstockade makthavande kapitalistfararna och kontrarevolutionärerna försökt underminera denna vår stora folkarmé, men de har inte lyckats. Orsaken till detta är att folket har stött armén och att armén har skyddat folket.

Inom överbyggnaden intar kultur-, konst-, undervisnings-, journalistik- och hälsovårdsavdelningarna en ytterst viktig plats. Linjen att ”Vi måste helhjärtat stödja oss på arbetarklassen” bestämdes redan vid sjunde centralkommitténs andra plenum. Den här gången har arbetarklassen, huvudstyrkan i den proletära revolutionen, och dess orubbliga bundsförvanter, fattigbönderna-lägre mellanbönderna, under ordförande Maos uppmaning ”Arbetarklassen måste ha ledningen i allt” trätt in på kamp-kritik-omvandlingens politiska scen inom överbyggnaden. Från den 27 juli 1968 har arbetarklassens mäktiga led begett sig till de platser som under lång tid dominerats av de makthavande kapitalistfararna och alla platser där de intellektuella var koncentrerade. Detta var en stor revolutionär handling. Huruvida proletariatet kan slå fast rot inom kulturens och undervisningens ställningar och omvandla dem med maotsetungtänkandet är nyckelfrågan om den stora proletära kulturrevolutionen ska kunna föras till slutet eller ej. Ordförande Mao lägger mycket stor vikt vid arbetet på det här området, tar personligen hand om förebilder och sätter upp ett lysande exempel för oss. Vi måste övervinna den felaktiga tendensen hos vissa kamrater att underskatta ideologins, kulturens och undervisningens fronter; vi måste nära följa ordförande Mao och utföra ett långvarigt, hårt och noggrant arbete. ”Arbetarklassen bör i sin tur oavbrutet höja sin egen politiska medvetenhet under kampens lopp”, summera erfarenheterna från sin ledning av kamp-kritik-omvandlingen inom överbyggnaden och utkämpa slaget på denna front framgångsrikt.

IV. Om politiken för den stora proletära kulturrevolutionen

För att fortsätta revolutionen inom överbyggnaden måste man samvetsgrant genomföra all ordförande Maos proletära politik.

Redan i Cirkuläret av den 16 maj 1966 och De sexton punkterna i augusti samma år stipulerades i klara ordalag politiken för den stora proletära kulturrevolutionen. Ordförande Maos senaste instruktioner, däribland den att ”Noggrann uppmärksamhet måste ägnas åt politiken i kamp-kritik-omvandlingsstadiet av den stora proletära kulturrevolutionen”, har ytterligare specificerat politiken på olika områden.

Huvudfrågan för närvarande är att verkställa.

All partiets politik, inklusive politiken mot de intellektuella, mot kadrerna, mot ”de söner och döttrar som kan uppfostras” (söner och döttrar till dem som begått brott eller fel — övers.), mot massorganisationerna, för kampen mot fienden, för ekonomin o.s.v.; överrubiiken för allt detta är den riktiga behandlingen av de två till sin natur skilda typerna av motsättningar, motsättningarna mellan fienden och oss och motsättningarna inom folket.

Större delen eller allra största delen av de intellektuella som utbildats i de gamla skolorna kan eller är villiga att förena sig med arbetarna, bönderna och soldaterna. De måste ”omskolas” av

arbetarna, bönderna och soldaterna under vägledning av ordförande Maos riktiga linje. De som lyckas väl med att förena sig och de rödgardister och unga intellektuella som aktivt beger sig ut till landsbygden och bergsområdena bör uppmuntras.

Ordförande Mao har upprepade gånger lärt oss: ”Uppfostra fler och attackera färre” och ”Genomför Marx' lärosats om att bara genom att befria hela mänskligheten kan proletariet nå sin egen slutgiltiga befrielse”. När det gäller de felande måste man lägga tonvikten på att fostra och omskola, göra ideologiskt och politiskt arbete tålmodigt och noggrant och verkligen ”tillämpa principen att 'lära av begångna misstag för att undvika nya' och att 'bota sjukdomen för att rädda patienten', för att uppnå det tvåfaldiga syftet av klarhet i ideologin och enighet bland kamraterna”. De bra människor som har begått samma fel som de maktavande kapitalistfararna men har höjt sin politiska medvetenhet och vunnit massornas förtroende bör man genast ”befria”, ge ett lämpligt arbete och uppmuntra att bege sig ut bland arbetarnas och böndernas massor för att omvandla sin världsåskådning. Dem som gjort vissa framsteg och i någon mån vaknat upp, bör man fortsätta att hjälpa utifrån enighetens synpunkt. Ordförande Mao påpekade nyligen: ”Proletariatet är den största klassen i mänsklighetens historia. Det är den mäktigaste revolutionära klassen ideologiskt, politiskt och i styrka. Det kan och måste ena det överväldigande folkflertalet kring sig för att i största möjliga utsträckning isolera och slå mot den lilla fiendeskaran.”

I kampen mot fienden måste vi tillämpa den politik som ordförande Mao alltid förespråkade: ”Att utnyttja motsättningarna, vinna över de många, bekämpa de få och krossa våra fiender en för en.” ”Vikt bör läggas vid bevis och vid undersökningar och studier, och det är strikt förbjudet att tvinga fram bekännelser och att sätta tilltro till dem.” Vi måste genomföra ordförande Maos politik om ”mildhet mot dem som bekänner sina brott och sträng bestraffning av dem som vägrar” och ”att ge en väg ut”. Vi förlitar oss huvudsakligen på folkets breda massa för att utöva diktaturen över fienden. I fråga om de dåliga människor och misstänkta element, som har bringats i dagen genom undersökningar i rörelsen för reningen av klassleden, bör politiken att ”inte döda en enda och inte arrestera de flesta” tillämpas, med undantag för de överbevisade aktiva kontrarevolutionärer som begått sådana brott som mord, mordbrand och förgiftning, som måste behandlas enligt lagen.

När det gäller de borgerliga reaktionära akademiska auktoriteterna bör vi antingen kritisera dem och se, eller kritisera och använda dem, eller kritisera och försörja dem. Med ett ord bör vi kritisera deras ideologi och samtidigt ge dem en väg ut. Att behandla denna del av motsättningarna mellan fienden och oss på 'samma sätt som motsättningarna inom folket är fördelaktigt för att konsolidera den proletära diktaturen och splittra och upplösa fiendens led.

I verkställandet av all partiets politik är det nödvändigt att konkret studera förhållandena i enheten i fråga. På de platser där den revolutionära stora alliansen ännu inte har tillräckligt konsoliderats, är det nödvändigt att hjälpa de breda revolutionära massorna att få till stånd den revolutionära stora alliansen enligt revolutionära principer och på grundval av olika arbetsfält, yrken och skolklasser, så att de är förenade mot fienden. I de enheter där arbetet med reningen av klassleden ännu inte har börjat eller just har börjat, är det nödvändigt att i enlighet med partiets politik ta ett fast grepp om arbetet och göra det väl. I de enheter där reningen av klassleden är i stort sett färdig måste man ta ett fast grepp om andra uppgifter, i enlighet med ordförande Maos instruktioner för de olika stadierna av kamp-kritikomvandlingen. Samtidigt är det nödvändigt att ägna noggrann uppmärksamhet åt de nya tendenserna i klasskampen. Vad ska man göra om de dåliga människorna löper amok på nytt? Ordförande Mao har en välkänd sats: ”Verkliga materialister är utan fruktan.” Om klassfienderna återigen ställer till bråk, väck då bara upp massorna och slå ned dem igen.

Som De sexton punkterna påpekar: ”Den stora proletära kulturrevolutionen tir en mäktig drivkraft för utvecklingen av de samhälleliga produktivkrafterna i vårt land.” Vårt land har

fått rika skördar flera år i rad i jordbruksproduktionen. Det råder också en blomstrande situation i industriproduktionen och inom vetenskapen och tekniken. Entusiasmen hos det arbetande folkets breda massor i revolutionen och produktionen har stigit högre än någonsin tidigare. Många fabriker, gruvor och andra företag har oavbrutet satt nya produktionsrekord och nått en nivå som man aldrig har sett tidigare. Den tekniska revolutionen utvecklas nu oupphörligt. Marknaden blomstrar och priserna är stabila. Till slutet av år 1968 hade vi löst in alla statsobligationer. Vårt land är nu ett socialistiskt land utan vare sig inre eller yttre skulder.

”Ta ett krafttag i revolutionen, främja produktionen” — denna princip är helt riktig. Den ger ett riktigt svar på förhållandet mellan revolution och produktion, mellan medvetande och materia, mellan överbyggnaden och den ekonomiska grundvalen och mellan produktionsförhållandena och produktivkrafterna. Ordförande Mao har alltid lärt oss: ”Politiskt arbete är livsblodet i allt ekonomiskt arbete.” Lenin fördömde de opportunisterna som motsatte sig att angripa problem politiskt: ”Politiken kan inte annat än ha företräde framför ekonomin. Att resonera annorlunda innebär att glömma marxismens ABC.” (Lenin, Samlade verk, kinesiska uppl., bd 32, s. 72). Lenin påpekade vidare: att ställa politiken på samma nivå som ekonomin innebär också ”att glömma marxismens ABC”. (A.a.). Politiken är ett koncentrerat uttryck för ekonomin. Om man inte gör revolution inom överbyggnaden, inte mobiliserar de breda massorna av arbetare och bönder, inte kritiserar den revisionistiska linjen, inte avslöjar den lilla gruppen av förrädare, agenter, makthavande kapitalistfarare och kontrarevolutionärer och inte konsoliderar proletariats ledning, hur ska man då kunna ytterligare konsolidera den socialistiska ekonomiska grundvalen och ytterligare utveckla de socialistiska produktivkrafterna? Detta betyder inte att ersätta produktion med revolution utan att låta revolutionen ta befäl i produktionen, främja den och leda den framåt. I enlighet med ordförande Maos generallinje ”Satsa allt och sikta högt för att nå större, snabbare, bättre och mera ekonomiska resultat i det socialistiska uppbygget”, med hans stora strategiska ide ”Var beredda på krig, var beredda på naturkatastrofer, gör allt för folket” och med principen ”Med jordbruket som grundval och industrin som ledande faktor” och en rad andra principer, måste vi göra undersökningar och studier och aktivt men omdömesgillt lösa en mängd problem om politiken för kampkritik-omvandlingen på den ekonomiska fronten. Vi måste ge fullt spelrum åt den revolutionära entusiasmen och skaparförmågan hos folkets massor av alla nationaliteter, aktivt ta ett krafttag i revolutionen och energiskt främja produktionen, uppfylla och överträffa planen för den nationella ekonomins utveckling. Det kan med säkerhet sägas att den stora segern i den stora proletära kulturrevolutionen kommer att fortsätta åstadkomma nya språng framåt på den ekonomiska fronten och i hela vårt socialistiska uppbygge.

V. Om revolutionens slutgiltiga seger i vart land

Segern i den stora proletära kulturrevolutionen i vårt land är verkligen stor. Men vi får på inget sätt tro att vi nu kan sova i lugn och ro. Ordförande Mao påpekade i ett samtal i oktober 1968: ”Vi har redan vunnit en stor seger. Men den besegrade klassen kommer ännu att kämpa desperat. Dessa människor finns fortfarande kvar, och denna klass existerar fortfarande. Därför får vi inte tala om den slutgiltiga segern, inte ens på flera decennier. Vi får inte förlora vår vaksamhet. Ur leninismens synpunkt kräver den slutgiltiga segern i ett socialistiskt land inte bara proletariats och folkets breda massors ansträngningar hemma, utan hänger också samman med världsrevolutionens seger och med att det system där en människa exploaterar en annan utplånas från hela jorden, så att hela mänskligheten blir befriad. Därför är det fel att lättsinnigt tala om den slutgiltiga segern för revolutionen i vårt land; det står i strid mot leninismen och stämmer inte heller överens med fakta.” Det kommer fortfarande att ske omkastningar i klasskampen. Vi får aldrig glömma klasskampen och aldrig glömma proletariats diktatur. Under verkställandet av politiken för närvarande existerar fortfarande kampen mellan de två linjerna, och det kommer att finnas störningar från ”vänster” eller från

höger. För att göra ett bra arbete i de olika stadierna av kamp-kritikomvandlingen krävs det fortfarande mycken möda. Vi ska nära följa ordförande Mao, fast förlita oss på de breda revolutionära massorna och övervinna svårigheter och svängningar på vår väg framåt för att vinna ännu större segrar i socialismens sak.

VI. Om partiets konsolidering och uppbyggnad

Segern i den stora proletära kulturrevolutionen har skänkt oss värdefulla erfarenheter i fråga om hur vi ska bygga upp partiet under den proletära diktaturens förhållanden. Just som ordförande Mao har påpekat för hela partiet: ”Partiorganisationen ska bestå av proletariatets avancerade element; den ska vara en vital och kraftfull avantgardeorganisation som kan leda proletariatet och de revolutionära massorna i kampen mot klassfienden.” Ordförande Maos instruktion har fastställt för oss den politiska inriktningen för partiets konsolidering och uppbyggnad.

Kinas kommunistiska parti har byggts upp under vår store ledare ordförande Maos fostran. Sedan sin födelse 1921 har vårt parti genomgått en långvarig kamp för att med vapenmakt gripa den politiska makten och konsolidera den proletära diktaturen. Under ordförande Maos ledning har vårt parti alltid stått i det revolutionära krigets och den revolutionära kampens främsta led. Under vägledning av ordförande Maos korrekta linje har vårt parti, ställt inför ytterst starka inhemska och utländska fiender och under ytterst komplicerade omständigheter, lett det kinesiska proletariatet och folkets breda massor att hålla fast vid principen om oavhängighet, självständighet och självtillit, att hålla fast vid den proletära internationalismen och att föra en hjältemodig kamp där en annan ryckte fram när en fallit, och det är just på det sättet vårt parti har utvecklat sig från de kommunistiska grupperna med endast några tiotal medlemmar i början till det stora, ärorika och korrekta parti som idag leder den mäktiga Folkrepubliken Kina. Vi förstår djupt att utan folkets väpnade kamp skulle Kinas kommunistiska parti av idag och Folkrepubliken Kina av idag inte ha funnits. Vi måste alltid hålla ordförande Maos lärosats i gott minne: ”Denna erfarenhet som vi har betalat med blod får kamraterna i hela partiet aldrig glömma.”

Alla framgångar för Kinas kommunistiska parti är resultat av ordförande Maos kloka ledning och segrar för maotsetungtänkandet. Under ett halvt sekel, under ledningen av den stora kamp som fördes av folket av alla nationaliteter i Kina för att fullborda den nydemokratiska revolutionen, under ledningen av den stora kampen för den socialistiska revolutionen och det socialistiska uppbygget i vårt land och i den nutida internationella kommunistiska rörelsens stora kamp mot imperialismen, den moderna revisionismen och reaktionärerna i alla länder har ordförande Mao förenat marxismen-leninismens allmängiltiga sanning med revolutionens konkreta praktik, övertagit, försvarat och utvecklat marxismen-leninismen på de politiska, militära, ekonomiska, kulturella, filosofiska och andra områden och fört den till ett högre och helt nytt stadium. Maotsetungtänkandet är marxismen-leninismen under den era då imperialismen går mot sitt totala sammanbrott och socialismen mot sin världsomfattande seger. Hela vårt partis historia har bevisat en sanning: avviker vårt parti från ordförande Maos ledning och maotsetungtänkandet lider det bakslag och nederlag; följer vårt parti nära ordförande Mao och handlar i överensstämmelse med maotsetungtänkandet marscherar det framåt och segrar. Vi måste för alltid komma ihåg denna erfarenhet. Den som motsätter sig ordförande Mao och maotsetungtänkandet, vem det än må vara, vid vilken tid och under vilka omständigheter det än är, måste fördömas av hela partiet och bestraffas av hela landet.

På tal om partiets konsolidering och uppbyggnad sade ordförande Mao: ”En människa har artärer och vener, och hennes hjärta får blodet att cirkulera; hon andas med lungorna, andas ut koldioxid och andas in friskt syre, d.v.s. hon gör sig av med avfallet och tar in det friska. Ett proletärt parti måste också göra sig av med avfallet och ta in det friska, endast därigenom kan

det förbli vitalt och kraftfullt. Om det inte gör sig kvitt avfallet och skaffar friskt blod har partiet ingen vitalitet.” Med denna livliga liknelse har ordförande Mao klargjort dialektiken av motsättningarna inom partiet. ”Lagen om motsättningarna i tingen, det vill säga lagen om motsatsernas enhet, är den materialistiska dialektikens grundlag.” Motsatser och kamp mellan de två linjerna inom partiet är återspeglingsen inom partiet av motsättningarna mellan klasserna och mellan det nya och det gamla i samhället. Om inga motsättningar och ingen kamp för att lösa dessa förekom inom partiet och om partiet inte gjorde sig av med avfallet och tog in det friska, skulle partiets liv upphöra. Ordförande Maos teori om motsättningarna inom partiet är det grundläggande tänkande som hädanefter kommer att vägleda partiets konsolidering och uppbyggnad.

Kinas kommunistiska partis historia är historien om ordförande Maos marxist-leninistiska linjes kamp mot de höger- och ”vänster”-opportunistiska linjerna inom partiet. Under ordförande Maos ledning besegrade vårt parti Chen Tu-hsius höger-opportunistiska linje, besegrade Chu Chiu-pais och Li Li-sans ”vänster”-opportunistiska linjer, besegrade Wang Mings opportunistiska linje, först ”vänster” och sedan höger, besegrade Chang Kuo-taos linje som gick ut på att splittra Röda armén, besegrade det högeropportunistiska partifientliga blocket av Peng Teh-huai, Kao Kang och Jao Shu-shih.fl. och har också krossat Liu Shao-chis kontrarevolutionära revisionistiska linje genom en långvarig kamp. Det är just under kampen mellan de två linjerna som vårt parti har konsoliderats, utvecklats och vuxit i styrka, särskilt i kampen för att besegra de tre förrädarklickarna, Chen Tu-hsius, Wang Mings och Liu Shao-chis, som tillfogade partiet de största skadorna.

Under den nya historiska perioden, den proletära diktaturens period, förverkligar proletariatet sin diktatur och ledning i allt arbete genom sin förtrupp — kommunistiska partiet. Utan proletariatets diktatur och fortsatt revolution under proletariatets diktatur kan vi inte på ett riktigt sätt lösa frågan om partiets uppbyggnad, frågan om hurdan parti vi bygger upp och frågan om hur vi bygger upp det.

Liu Shao-chis revisionistiska linje för partiets uppbyggnad innebär just ett totalt förräderi av den marxist-leninistiska läran om proletariatets diktatur och teorin om partiets uppbyggnad. Vid den viktiga tidpunkt då Kinas socialistiska revolution utvecklades på djupet och klasskampen var ytterst häftig gav Liu Shao-chi ännu en gång ut sin svarta bok *Själv fostran*. Hans syfte var just att störta proletariatets diktatur i vårt land och återupprätta bourgeoisins diktatur. När Liu Shao-chi skrev av det stycke av Lenin, som vi citerade tidigare i rapporten, om nödvändigheten av proletariatets diktatur, utelämnade han än en gång avsiktligt den viktigaste slutsatsen att ”proletariatets diktatur är nödvändig” och avslöjade därigenom tydligt sin kontrarevolutionära natur som förrädare mot proletariatets diktatur. Liu Shao-chi fortsatte också sprida sådan reaktionär smörja som teorierna om ”klasskampens utdöende”, ”lydiga redskap”, ”massorna är efterblivna”, ”gå in i partiet för att bli ämbetsman”, ”fred inom partiet”, ”de allmänna och de privata intressenas sammansmältning” (d.v.s. ”att förlora litet för att vinna mycket”). Med dessa absurda teorier försökte han förgäves fördärva och upplösa vårt parti, så att ju mer partimedlemmarna ”fostrade sig” desto mer revisionistiska skulle de bli, och så att det marxist-leninistiska partiet skulle förvandlas till ett revisionistiskt parti och den proletära diktaturen till en borgerlig diktatur genom ”fredlig evolution”. Vi måste fortsätta med den revolutionära masskritiken och massfördömandet och fullständigt utplåna det ondskefulla inflytandet.

Den stora proletära kulturrevolutionen är den mest omfattande och djupgående rörelsen för partiets konsolidering i vårt partis historia. Partiorganisationerna på alla nivåer och partimedlemmarnas breda lager har genomgått en häftig kamp mellan de två linjerna, härdats i den väldiga klasskampen och granskats av de revolutionära massorna både inom och utom partiet. På så sätt har partimedlemmarna och partikadrerna gått världen till mötes och trotsat stormen och höjt sin klassmedvetenhet och sin medvetenhet om kampen mellan de två

linjerna. Denna stora revolution säger oss: under proletariats diktatur måste vi fostra de breda lagren av partimedlemmarna om klasserna, klasskampen, kampen mellan de två linjerna och fortsatt revolution; vi måste föra kamp mot revisionism inom och utom partiet, rensa ut förrädarna, agenterna och andra element som representerar utsugarklassernas intressen och ta in i partiet de verkliga avancerade elementen av proletariatet som härdat i den stora stormen; vi måste anstränga oss så att ledningen i partiorganisationerna på alla nivåer verkligen stannar i händerna på marxisterna; vi måste se till att partimedlemmarna verkligen förenar teorin med praktiken, upprätthåller nära band med massorna och har mod att praktisera kritik och självkritik; vi måste se till att partimedlemmarna alltid bevarar stilen att förbli anspråkslösa, förtänksamma och fria från övermod och överilning och stilen att leva enkelt och kämpa hårt. Endast på så sätt kan partiet leda proletariatet och de revolutionära massorna att föra den socialistiska revolutionen till slutet.

Ordförande Mao lär oss: ”De historiska erfarenheterna förtjänar uppmärksamhet. En linje och en synpunkt måste förklaras ständigt, om och om igen. Det räcker inte med att bara förklara dem för ett fåtal; de måste göras kända för hela de breda revolutionära massorna.” Studiet av och propagandan för de grundläggande erfarenheterna av den stora proletära kulturrevolutionen, historien om kampen mellan de två linjerna och ordförande Maos lära om fortsatt revolution under proletariats diktatur får inte bedrivas bara en gång utan måste göras om och om igen, varje år, varje månad och varje dag. Endast på så sätt kan man åstadkomma att så snart en felaktig linje eller en felaktig tendens dyker upp, förkastas och motstås den av de breda lagren av partimedlemmar och folkets breda massor, och bara så kan man garantera att vårt parti alltid ska marschera segerrikt framåt längs den riktiga väg som ordförande Mao visat ut.

Revideringen av partiets stadgar är en viktig punkt på dagordningen för partiets nionde nationalkongress. Centralkommittén har framlagt utkastet till partiets stadgar till kongressen för diskussion. Utkastet utarbetades av hela partiet och de revolutionära massorna i hela landet gemensamt. Efter att ordförande Mao i november 1967 föreslog att partiets grundorganisationer skulle ta del i revideringen av partiets stadgar, mottog centralkommittén några tusen utkast. På denna grundval utarbetade partiets åttonde centralkommittés utvidgade tolfte plenum ett utkast till partistadgar, och sedan dess har hela partiet, hela armén och de breda revolutionära massorna i hela landet diskuterat det än en gång entusiastiskt och samvetsgrant. Man kan säga att utkastet till partiets nya stadgar är en produkt av föreningen av den store ledaren ordförande Maos kloka ledning med de breda massorna; det återspeglar viljan hos hela partiet, hela armén och de revolutionära massorna i hela landet och är ett levande uttryck för den demokratiska centralismen och masslinjen som partiet konsekvent har hållit fast vid. Speciellt viktigt är att utkastet till partiets stadgar återigen klart fastslagit att den teoretiska grundval som vägleder partiets tänkande är marxismen-leninismen-maotsetungtänkandet. Det är en stor seger för den stora proletära kulturrevolutionen i förintandet av Liu Shao-chis revisionistiska linje för partiets uppbyggnad och en stor seger för marxismen-leninismen-maotsetungtänkandet. Centralkommittén är övertygad om att när utkastet har diskuterats och antagits av kongressen, kommer vårt parti att byggas upp till ett än större, ärorikare och korrektare parti i enlighet med föreskrifterna i de nya partistadgarna.

VII. Om kinas relationer med utlandet

Här ska vi speciellt diskutera frågan om Kinas relationer med utlandet.

Världsproletariatets och världens förtryckta folks och nationers revolutionära kamp stödjer alltid varandra. Albanians arbetsparti och alla andra äkta marxist-leninistiska broderpartier och broderorganisationer, de breda massorna av proletariatet och de revolutionära folken i hela världen, liksom många vänskapligt inställda länder, grupper och personligheter har varmt

lovordat och stött den stora proletära kulturrevolutionen i vårt land. Härmed uttrycker jag å den store ledaren ordförande Maos och partiets nionde nationalkongress' vägnar vår djupa tacksamhet till dem. Vi försäkrar beslutsamt att Kinas kommunistiska parti och det kinesiska folket med säkerhet kommer att uppfylla sin proletära internationalistiska plikt och tillsammans med dem föra den stora kampen mot imperialismen, den moderna revisionismen och reaktionärerna i alla länder till slutet.

Den allmänna tendensen i världen för närvarande är fortfarande som ordförande Mao har sagt: ”Fienden ruttnar för varje dag, medan allt blir bättre och bättre för oss varje dag.” Å ena sidan sveper världsproletariatets revolutionära rörelse och folkens revolutionära rörelse i olika länder fram våldsamt. Folkens väpnade kamp växer kraftigt i styrka i södra Vietnam, Laos, Thailand, Burma, Malaya, Indonesien, Indien, Palestina och andra länder och områden i Asien, Afrika och Latinamerika. Sanningen att ”Politisk makt kommer ur gevärspipan” omfattas av allt bredare massor av de förtryckta folken och nationerna. En oerhört stor revolutionär massrörelse har brutit ut i Japan, Västeuropa och Nordamerika kapitalismens ”hjärt”-områden. Flera och flera folk håller på att vakna upp. De äkta marxist-leninistiska broderpartierna och broderorganisationerna utvecklas steg för steg, i det att de förenar marxismen-leninismen med den konkreta revolutionära praktiken i sina egna länder. Å andra sidan har USA-imperialismen och den sovjetrevisionistiska socialimperialismen sjunkit ner i politiska och ekonomiska kriser, har svårigheter både hemma och utomlands och befinner sig i en återvändsgränd. De försöker förgäves dela världen på nytt mellan sig; de står i maskopi med varandra men rivaliserar samtidigt med varandra. För att bekämpa Kina, kommunismen och folken, undertrycka de nationella befrielseörelserna och föra aggressionskrig koordinerar de med varandra och utför illdåd i hemligt samförstånd. I striden om råvaror, marknader, vasallstater, viktiga strategiska punkter och inflytelsesfärer intrigerar och kämpar de mot varandra. För att förverkliga sina egna ambitioner intensifierar de båda sina upprustningar och krigsförberedelser.

Lenin påpekade: Imperialism betyder krig. ”... imperialistiska krig är absolut oundvikliga på denna ekonomiska grundval, så länge privatäganderätten till produktionsmedlen består.” (Lenin, Samlade verk, kinesiska uppl., bd 22, s. 182). Lenin påpekade vidare: ”Det imperialistiska kriget är tröskeln till den socialistiska revolutionen.” (Lenin, Samlade verk, kinesiska uppl., bd 25, s. 349). Dessa Lenins vetenskapliga teser är på inget sätt föråldrade.

Ordförande Mao påpekade nyligen: ”Vad frågan om ett världskrig beträffar finns det bara två möjligheter: den ena är att kriget ger upphov till revolution och den andra är att revolution förhindrar kriget.” Detta är därför att i den nutida världen finns det fyra grundläggande motsättningar: motsättningen mellan de förtryckta nationerna å ena sidan och imperialismen och socialimperialismen å den andra; motsättningen mellan proletariatet och bourgeoisin inom de kapitalistiska och revisionistiska länderna; motsättningen mellan de imperialistiska och socialimperialistiska länderna och bland de imperialistiska länderna; och motsättningen mellan de socialistiska länderna å ena sidan och imperialismen och socialimperialismen å den andra. Existensen och utvecklingen av dessa motsättningar kommer utan tvivel att ge upphov till revolution. Enligt de historiska erfarenheterna 'av första och andra världskriget kan man slå fast, att om imperialisterna, revisionisterna och reaktionärerna tvingar på världens folk ett tredje världskrig, kommer det endast att i hög grad påskynda utvecklingen av dessa motsättningar, stimulera folken i hela världen att resa sig i revolution och sända alla imperialister, revisionister och reaktionärer i graven.

Ordförande Mao lär oss: ”Alla reaktionärer är papperstigrar.” ”Strategiskt bör vi förakta alla fiender, men taktiskt bör vi ta dem alla på allvar.” Denna stora sanning som ordförande Mao påpekat stärker världens folks revolutionära kampvilja och vägleder oss från seger till seger i kampen mot imperialisterna, revisionisterna och reaktionärerna.

USA-imperialismens papperstigersnatur har avslöjats för länge sedan av folken världen över. USA-imperialismen — den mest vildsinta fienden till all världens folk — är mer och mer på väg utför. Sedan sitt maktillträde står Nixon inför en hopplös röra och en oundkomlig ekonomisk kris, inför våldsamt motstånd från världens folk och folkets massor i sitt eget land och inför en svår situation där de imperialistiska länderna är djupt splittrade och USA-imperialismens taktpinne fungerar allt mindre effektivt. Nixon kan inte komma på någon lösning på dessa problem utan är tvungen att fortsätta spela kontrarevolutionär dubbeltaktik som sina företrädare; han låtsas vara ”fredsälskande”, men i verkligheten ägnar han sig åt upprustningar och krigsförberedelser i ännu större skala. Förenta staternas militära utgifter ökar varje år. Till idag ockuperar USA-imperialismen fortfarande med våld vårt territorium Taiwan; den har sänt sina angreppstrupper till många länder och har byggt tusentals militära baser och anläggningar i alla delar av världen. USA-imperialismen har så många flygplan och kanoner, så många nukleära bomber och robotar. Vad är allt detta för? För att skrämja, undertrycka och slakta folken och dominera världen. Till följd av detta har USA-imperialismen gjort sig själv till folkens fiende överallt och är omringad och hårt attackerad av proletariats och folkens breda massor i hela världen, och allt detta kommer säkert att ge upphov till revolutioner i ännu större skala världen över.

Sovjetunionens revisionistiska renegat-klick är också en papperstiger. Dess socialimperialistiska drag har avslöjats klarare och klarare. Redan när Chrusjtjovrevisionismen just började spira, insåg vår store ledare ordförande Mao den allvarliga skada som den moderna revisionismen skulle tillfoga världsrevolutionens sak. Ordförande Mao ledde hela partiet att, tillsammans med Albanien arbetsparti med den store marxist-leninisten kamrat Enver Hoxha i spetsen och de äkta marxist-leninisterna i hela världen, föra en beslutsam kamp på de ideologiska, teoretiska och politiska områdena mot den moderna revisionismen med sovjetrevisionismen som centrum. Detta har hjälpt folken i hela världen att i kampen stegvis lära sig skilja den verkliga marxism-leninismen från den falska och den verkliga socialismen från den falska och åstadkommit Chrusjtjovrevisionismens bankrutt. Samtidigt ledde ordförande Mao vårt parti att beslutsamt kritisera och fördöma Liu Shao-chis revisionistiska linje, som gick ut på att kapitulera för imperialismen, revisionismen och reaktionärerna och släcka de revolutionära rörelserna i olika länder, och ledde vårt parti att krossa Liu Shao-chis kontrarevolutionära revisionistiska klick. På så sätt har vårt parti uppfyllt sin proletära internationalistiska plikt.

Sedan Brezjnev kom till makten, har den sovjetrevisionistiska renegatklicken praktiserat socialimperialism och socialfascism vansinnigare än någonsin tidigare, allteftersom dess taktpinne fungerat allt mindre effektivt och dess inre och yttre svårigheter blivit allt allvarligare. Inom landet har den intensifierat undertryckandet av sovjetfolket och påskyndat det allsidiga återupprättandet av kapitalismen. Utomlands har den fördubblat sina ansträngningar för att samarbeta med USA-imperialismen, undertrycka folkens revolutionära kamp i olika länder, kontrollera och exploatera de östeuropeiska länderna och Folkrepubliken Mongoliet, kämpa med USA-imperialismen om Mellersta östern och andra områden och öka sitt angreppshot mot vårt land. Ockupationen av Tjeckoslovakien med hundratusentals man trupper och de väpnade provokationerna mot vårt lands territorium Chenpaoön är sovjetrevisionisternas två senaste fula uppträdanden. För att försvara sin aggression och utplundring trumpetar sovjetrevisionisterna de s.k. teorierna om ”begränsad suveränitet”, om ”internationell diktatur” och om ”den socialistiska gemenskapen”. Vad menas med allt detta? Det betyder att din suveränitet är ”begränsad” medan hans är obegränsad. Du vill inte lyda honom? Då kommer han att utöva ”internationell diktatur” över dig, d.v.s. en diktatur över folken i andra länder, för att bilda ”den socialistiska gemenskapen” under de nya tsarernas välde, d.v.s. socialimperialismens kolonier, liksom Hitlers ”Nyordning i Europa”, den japanska militarismens ”Större Östasiens gemensamma välståndsregion” och Förenta staternas ”Den fria världens gemenskap”. Lenin vederlade renegaterna i Andra

internationalen: ”Socialism i ord, imperialism i handling, opportunistens överväxande till imperialism.” (Lenin, Samlade verk, kinesiska uppl., bd 29, s. 458).

Detta passar helt och hållet in på Sovjetunionens revisionistiska renegatklick av idag, som består av en handfull maktavande som tagit den kapitalistiska vägen. Vi är fast övertygade om att proletariatet och folkets breda massor i Sovjetunionen med sina ärorika revolutionära traditioner kommer att resa sig för att störta denna klick bestående av en handfull renegater. Just som ordförande Mao påpekat: ”Sovjetunionen var den första socialistiska staten och Sovjetunionens kommunistiska parti grundades av Lenin. Fastän revisionisterna nu har tillvällat sig ledningen för partiet och staten i Sovjetunionen, vill jag råda kamraterna att stå fast i sin övertygelse om att de breda massorna av folket, partimedlemmarna och kadreerna i Sovjetunionen är bra, att de är för revolutionen och att det revisionistiska styret inte kommer att vara länge.”

Nu när Sovjetunionens regering skapat ett intermezzo genom att med väpnade styrkor kränka vårt lands territorium Chenpaoön har gränsfrågan mellan Kina och Sovjetunionen tilldragit sig hela världens uppmärksamhet. Gränsfrågan mellan Kina och Sovjetunionen, liksom gränsfrågorna mellan vårt land och andra grannländer, har lämnats kvar av historien. Beträffande dessa frågor har vårt parti och vår regering konsekvent förespråkat förhandlingar genom diplomatiska kanaler för att uppnå en rättvis och förnuftig lösning. Innan en lösning nåtts, bör gränsens status quo behållas för att undvika sammanstötningar. I enlighet med detta har vårt land tillfredsställande löst gränsfrågorna i tur och ordning med sina grannländer som Burma, Nepal, Pakistan, Folkrepubliken Mongoliet och Afghanistan. Det är bara gränsfrågorna mellan Sovjetunionen och vårt land och mellan Indien och vårt land som fortfarande är olösta.

I gränsfrågan mellan Kina och Indien har vår regering upprepade gånger fört förhandlingar med Indiens regering. Eftersom Indiens reaktionära regering övertagit den brittiska imperialismens aggressionspolitik, har den envisats med att vi skulle erkänna den olagliga ”McMahonlinjen”, som inte ens de reaktionära regeringarna under olika perioder i det gamla Kina erkänt, och dessutom förgäves försökt ytterligare ockupera Aksai Chin-området som alltid har stått under kinesisk jurisdiktion. Därigenom saboterade den gränsförhandlingarna mellan Kina och Indien. Detta är bekant för alla.

Gränsfrågan mellan Kina och Sovjetunionen åstadkoms av den tsarryska imperialismens aggression mot Kina. Under andra hälften av artonhundratalet, då varken det kinesiska eller ryska folket hade någon makt, begick tsarregeringen imperialistiska aggressionshandlingar för att dela Kina, tvingade på Kina en rad ojämlika fördrag, annekterade vidsträckta områden av Kinas territorium och överskred dessutom på många platser den gränslinje som stipulerades i de ojämlika fördragen och ockuperade ytterligare kinesiskt territorium. Dessa bandithandlingar fördömdes vredgat av Marx, Engels och Lenin. Den 27 september 1920 förkunnade sovjetregeringen under den store Lenins ledning högtidligen, att den ”förklarar alla fördrag de tidigare ryska regeringarna slutit med Kina av noll och intet värde, avstår från allt erövat kinesiskt territorium och alla ryska koncessioner i Kina och återlämnar gratis och för alltid till Kina allt tsarregeringen och den ryska bourgeoisin rovgirigt rövat från det.” (se Deklaration av Ryska socialistiska federativa sovjetrepublikens regering till Kinas regering). På grund av de dåvarande historiska betingelserna kunde denna Lenins proletära politik inte förverkligas.

Enligt sin konsekventa ståndpunkt i gränsfrågorna tog Kinas regering redan 22 augusti och 21 september 1960 två gånger initiativet och föreslog Sovjetunionens regering förhandlingar för att lösa gränsfrågan mellan Kina och Sovjetunionen. 1964 började de båda parterna förhandla i Peking. Trots att fördragen rörande den nuvarande gränslinjen mellan Kina och Sovjetunionen är ojämlika fördrag, som tsarerna påtvingade det kinesiska folket, hävdade vi, av vår önskan att försvara den revolutionära vänskapen mellan Kinas och Sovjetunionens folk, fortfarande att dessa fördrag skulle tas som grundval för att lösa gränsfrågan. Men den

sovjetrevisionistiska renegat-klicken förrådde Lenins proletära politik och höll fast vid sin nytsaristiska socialimperialistiska ståndpunkt; de vägrade att erkänna att dessa fördrag var ojämlika och insisterade därtill att Kina skulle erkänna att allt det kinesiska territorium de hade ockuperat och försökte ockupera i strid mot fördragen var sovjetiskt. Denna stormaktschauvinistiska och socialimperialistiska ståndpunkt hos sovjetregeringen saboterade förhandlingarna.

Sedan Brezjnev kom till makten har den sovjetrevisionistiska renegatklicken intensifierat sina kränkningar av gränsens status quo, upprepade gånger provocerat fram gränsintermezzon, beskjutit och dödat våra obebäpnade fiskare och bönder och kränkt vårt lands suveränitet. På sistone har den gått så långt att den gång på gång gjort väpnade intrång på vårt territorium Chenpaoön. När våra gränstrupper drivits till gränsen för vad de kunnat tolerera, har de slagit tillbaka i självförsvar, gett inkräktarna det slag som de förtjänat och framgångsrikt försvarat vårt heliga territorium. För att komma ur den besvärliga situationen, bad Kosygin den 21 mars att få kontakt med våra ledare per telefon. Vår regering svarade dem genast den 22 mars med ett memorandum i vilket förklarades att "Med hänsyn till de nuvarande relationerna mellan Kina och Sovjetunionen är det olämpligt att ha kontakt per telefon. Om den sovjetiska regeringen har något att säga, är det bäst att framlägga det formellt till Kinas regering genom diplomatiska kanaler." Den 29 mars gjorde Sovjetunionens regering ett uttalande, i vilket den fortfarande höll fast vid sin hårdnackade angripandepunkt, medan den uttryckte sin villighet att återuppta "konsultationer", Vår regering överväger ett svar på det.

Vårt partis och vår regerings utrikespolitik är konsekvent, den är: att utveckla förbindelserna av vänskap, ömsesidig hjälp och samarbete med de socialistiska länderna i enlighet med den proletära internationalismens princip; att stödja och bistå alla förtryckta folk och nationer i deras revolutionära kamp; och att sträva efter fredlig samlevnad med länder med andra samhällssystem på grundval av de fem principerna om ömsesidig respekt för varandras territoriella integritet och suveränitet, ömsesidig icke-aggression, ickeinblandning i varandras inre angelägenheter, jämlikhet och ömsesidig fördel samt fredlig samlevnad, och kämpa mot imperialismens aggressions- och krigspolitik.

Vår proletära utrikespolitik är inte en tillfällig anpassningspolitik, utan en långtidspolitik som vi håller fast vid. Så har vi handlat i det förflutna, och detta kommer vi också att hålla fast vid i framtiden. Vi har alltid hävdats att varje lands inre angelägenheter måste avgöras av dess eget folk. De ömsesidiga relationerna mellan alla länder och alla partier, stora eller små, måste upprättas på principerna om jämlikhet och icke-inblandning i varandras inre angelägenheter. Kinas kommunistiska parti har fört en långvarig kamp mot den sovjetrevisionistiska renegatklickens avskyvärda stormaktschauvinism för att försvara dessa marxist-leninistiska principer. Det är ett faktum som är välbekant för alla. Den sovjet-revisionistiska renegatklickens munnen full av fraser om "broderpartier" och "broderländer", men i själva verket betraktar den sig själv som ett fadersparti och nya tsarar som efter behag får invadera och ockupera andra länders territorium. De inte bara bedriver sabotage- och omstörtningssamhet mot Kinas kommunistiska parti, Albanians arbetsparti och de andra äkta marxist-leninistiska partierna, utan tar också på sig en vildsint min gentemot alla partier med något avvikande mening och alla de länder i den s.k. "socialistiska gemenskapen" som har något avvikande synpunkter, och ger sig själva fria tyglar: undertrycker, saboterar, omstörtar och till och med sänder trupper för att invadera och ockupera sina s.k. "broderländer" och kidnappar medlemmar av sina s.k. "broderpartier". Dessa deras fascistiska bandithandlingar dömer dem till oundviklig undergång.

USA-imperialismen och sovjetrevisionismen försöker alltid "isolera" Kina; det är Kinas ära. Att de ursinnigt bekämpar Kina kan inte skada oss ett dugg, utan inspirerar bara vårt folk till att hålla fast vid principerna om oavhängighet, självständighet, självtillit och hård kamp för landets blomstring och styrka; det bevisar för hela världen att Kina dragit en klar skiljelinje

mellan sig själv å ena sidan och USA-imperialismen och sovjetrevisionismen å den andra. Idag är det inte imperialismen, revisionismen och reaktionärerna utan proletariatet och de revolutionära folken i alla länder som avgör världens öde. De äkta marxist-leninistiska partierna och organisationerna i olika länder, som består av de avancerade elementen av proletariatet, är nya och uppåtgående krafter med obegränsat vida perspektiv. Kinas kommunistiska parti förenar sig beslutsamt med och kämpar tillsammans med dessa. Vi stöder beslutsamt det albanska folket i dess kamp mot imperialismen och revisionismen; vi stöder beslutsamt det vietnamesiska folket att föra kriget mot USA-imperialismen för landets räddning till slutet; vi stöder beslutsamt folkens revolutionära kamp i Laos, Thailand, Burma, Malaya, Indonesien, Indien, Palestina och andra länder och områden i Asien, Afrika och Latinamerika; vi stöder beslutsamt proletariatet, studenterna och ungdomen och afroamerikanernas massor i Förenta staterna i deras rättvisa kamp mot den amerikanska härskarklickken; vi stöder beslutsamt Sovjetunionens proletariat och arbetande folk i deras rättvisa kamp för att störta den sovjetrevisionistiska renegatklickken; vi stöder beslutsamt folken i Tjeckoslovakien och andra länder i deras rättvisa kamp mot den sovjet-revisionistiska socialimperialismen; vi stöder beslutsamt folken i Japan och länderna i Västeuropa och Oceanien i deras revolutionära kamp; vi stöder beslutsamt folken i hela världen i deras revolutionära kamp och stöder beslutsamt all rättvis kamp mot USA-imperialismens och sovjetrevisionismens aggression och förtryck Alla länder och folk, som utsätts för USA-imperialismens och sovjetrevisionismens aggression, kontroll, intervention och översitteri, förena er, bilda den bredaste möjliga enhetsfront och störta våra gemensamma fiender!

Vi får absolut inte slappna i vår revolutionära vaksamhet för att vi har segrat, och försumma risken att USA-imperialismen och sovjetrevisionismen sätter igång ett omfattande aggressionskrig. Vi måste göra fulla förberedelser mot att de sätter igång ett stort krig och mot att de sätter igång ett krig tidigt. Vi måste vara beredda mot att de sätter igång ett konventionellt krig och mot att de sätter igång ett stort nukleärt krig. Med ett ord, vi måste vara beredda. Ordförande Mao sade för länge sedan: Om ingen anfaller oss, anfaller vi ingen; om någon anfaller oss, ska vi förvisso slå tillbaka. Insisterar de på att utkämpa ett krig så ska vi göra dem sällskap till slutet. Den kinesiska revolutionens seger kom ur strid. Det hundratals miljoner starka kinesiska folket och Kinesiska folkets befrielsearmé, väpnade med maotsetungtänkandet och stålsatta i den stora proletära kulturrevolutionen, är beslutsamma och har full tillförsikt om seger; de ska förvisso befria sitt heliga territorium Taiwan och beslutsamt, grundligt, helt och fullständigt utplåna alla inkräktare som vågar komma.

Vår store ledare ordförande Mao har påpekat: "Sovjetrevisionismen och USA-imperialismen står i maskopi med varandra och har gjort så många onda och fula saker att de revolutionära folken i hela världen inte kommer att låta dem slippa undan ostraffade. Folken i alla länder håller på att resa sig. En ny historisk period av kamp mot USA-imperialismen och sovjetrevisionismen har börjat." Vare sig kriget ger upphov till revolution eller revolution förhindrar kriget är USA-imperialismens och sovjetrevisionismens dagar räknade! Proletärer i alla länder, förena er! Proletariat och förtryckta folk och nationer i hela världen, förena er! Begrav USA-imperialismen, sovjetrevisionismen och deras lakejer!

VIII. Må hela partiet och folket i hela landet förenas för att vinna ännu större segrar

Partiets nionde nationalkongress sammankallas vid en viktig tidpunkt i vårt partis historiska utveckling, en viktig tidpunkt i konsolideringen och utvecklingen av den proletära diktaturen i vart land, en viktig tidpunkt i den kommunistiska världsrörelsens och världsrevolutionens utveckling. Bland kongressens delegater är proletära revolutionärer av den äldre generationen såväl som ett stort antal av friskt blod. Vid ingen av vårt partis tidigare kongresser har det varit så många delegater från partimedlemmarna bland industriarbetare och från partimed-

lemmarna bland fattigbönder-lägre-mellanbönder och så många kvinnliga delegater. Bland delegaterna från partimedlemmarna i Folkets befrielsearmé finns veteransoldater från Röda armén såväl som nya kämpar. För första gången är delegater från partimedlemmarna bland rödgardisterna närvarande vid en av partiets nationalkongresser. Att så många delegater kommer från landets alla delar till Peking och samlas kring den store ledaren ordförande Mao för att gemensamt diskutera och avgöra partiets och statens viktiga angelägenheter är ett uttryck för att vår kongress är en kongress av liv och energi, en kongress av enighet, en kongress av seger.

Ordförande Mao lär oss: ”Landets enande, enhet inom folket och enhet mellan våra olika nationaliteter — detta är den grundläggande garantin för att vår sak kommer att segra.” Genom den stora proletära kulturrevolutionen är vårt fosterland mer enat än någonsin och har vårt folk nått en stor revolutionär enighet i en ytterst vid skala under maotsetungtänkandets stora röda fana. Denna stora enighet, under proletariatets ledning och grundad på förbundet mellan arbetarna och bönderna, omfattar alla brodernationaliteter, de patriotiska demokrater som under lång tid gjort nyttigt arbete för revolutionens och uppbyggets sak i vårt fosterland, de breda lagren av patriotiska utlandskineser och patriotiska landsmän i Hongkong och Macao, våra patriotiska landsmän under USA-Chiangreaktionärernas förtryck och utsugning på Taiwan och alla dem som stöder socialismen och älskar det socialistiska fosterlandet. Vi är övertygade om att folket av alla nationaliteter i vårt land efter denna partiets nationalkongress kommer att förena sig än fastare under den store ledaren ordförande Maos ledning och vinna ännu större segrar i kampen mot vår gemensamma fiende och i uppbygget av vårt mäktiga socialistiska fosterland.

Ordförande Mao sade 1962: ”De närmaste omkring femtio till hundra åren från nu kommer att bli en stor era av radikal omvandling av samhällssystemet världen över, en omvälvningsera utan motsvarighet i någon tidigare historisk epok. Vi som lever i en sådan era måste vara beredda att kasta oss in i stora strider, som till formen har många särdrag från striderna i det förflutna.” Detta storslagna perspektiv som ordförande Mao målar upp med framsynthet upplyser vår väg framåt och inspirerar alla äkta marxist-leninister till modig kamp för att förverkliga det stora idealet — kommunismen.

Må hela partiet förena sig, må folket i hela landet förena sig och hålla maotsetungtänkandets stora röda fana högt, vara beslutsamma, frukta inga offer och övervinna alla svårigheter för att vinna segern!

Leve den stora segern i den stora proletära kulturrevolutionen!

Leve proletariatets diktatur!

Leve partiets nionde nationalkongress!

Leve Kinas stora, ärorika och korrekta kommunistiska parti!

Leve det stora marxismen-leninismen-maotsetungtänkandet!

Länge leve vår store ledare ordförande Mao! Ett långt, långt liv åt honom!

Lästips

Maurice Meisner, [Mao Zedong – Ett politiskt och intellektuellt porträtt](#)

Philip Short, [Mao och kulturrevolutionen](#)